

РАЗЛИЧЕН ВИД ХОРА

Дейвид Уилкерсън
21 Юли 2003

Сърцето ми гори, когато чета за подвизите на благочестиви мъже в Стария Завет. Тези служители бяха така натоварени с каузата за Божието име, че извършиха мощни дела, трудно разбираеми за повечето християни днес.

Тези старовременни светии бяха непоклатими като скала в отказа си да вървят напред без дума от Бога. Те плачеха и скърбяха с дни наред за отстъпническото състояние на Неговия дом. Отказваха да ядат, пият или мият телата си. Късаха кичури коса от главата и брадата си. Пророк Еремия лежеше на една страна по улиците на Ерусалим в продължение на 365 дни, непрестанно предупреждавайки за Божия съд.

Чудя се откъде тези светии получиха духовна власт и издръжливост да направят всичко това? Те бяха различен тип хора, съвсем различен вид служители от тези, които виждаме в църквата днес. Аз просто не мога да се сравня с тях и начина им на живот. Знам, че въобще не съм от този тип хора и не познавам дори един християнин, който да прилича на тях.

Нещо ме притеснява. Библията казва, че, подвизите на тези старозаветни светии са били записани като уроци за нас: „А всичко това им се случи за примери, и се написа за поука нам, върху които са стигнали последните времена“ (1 Коринтяни 10:11). Техните истории са записани, за да бъдат примери, които да ни покажат как да се докосне Божието сърце или как покварени хора да се доведат до покаяние.

И така, бяха ли тези светии специална порода? Бяха ли те свръхчовеци с предварително определена съдба, надарени със свръхестествени сили, непознати за нашето поколение? Ни най-малко. Библията категорично заявява, че нашите благочестиви предци бяха хора точно като мен и теб, подчинени на същите плътски страсти (вж. Яков 5:17). Но факт е, че техните примери разкриват модел, който трябва да следваме. Тези хора притежаваха нещо в своя характер, което беше накарало Бог да постави ръката Си върху тях. Ето защо Той ги избра да постигнат Неговите цели, и днес Той ни призовава да търсим същото качество на характера.

Аз съм обезпокоен от друга разлика между тези старовременни хора и повечето християни днес. Ние живеем в най-нечестивото време в човешката история. Сегашното поколение е многократно по-лошо от това на Ниневия или Содом. Ние сме по-големи инати от древния Израел, извършваме повече насилие, отколкото е имало по времето на Ной. Ако някога е имало време, в което светът се е нуждал от благочестиви светии със силна вяра, то това е сега, и аз вярвам, че Бог търси същия вид предани служители днес - мъже и жени, които ще се стремят да познават сърцето Му, да вършат могъщи подвизи в името Му и да обърнат цели общества към Него.

Помислете за следното: защо Бог ще издигне хора с дълбока съкрушеност и святи цели в минали времена, а ще пропусне да направи същото днес? Защо своеволно ще остави най-нуждаещото се поколение в историята без святи гласове? Ние знаем, че Бог не се е променил. Той е същият вчера, днес и завинаги (Евреи 13:8) и ние служим на един и същ Господ както онези хора в своите поколения. Така че, къде са днес тези ревностни служители, които да носят Неговия товар и да защитават Неговата кауза?

И накрая, това, което ме безпокои най-много е, че ние притежаваме нещо, което тези благочестиви старовременни мъже не са имали. В тези последните дни Господ изля върху нас дара на Святия Дух. Ето защо нашето поколение има достъп до повече подпомагаща ни сила и небесни дарове от всякога. Накратко, на нас ни е дадено всичко необходимо, за да се издигнем във вярата като различен тип хора, и Бог призовава само тези служители да излязат и да се отделят.

Въпросът към нас е: защо Бог толкова силно докосна и помаза тези светии? Защо тяхното служение можа да промени съдбата на цели народи? Библията ни разкрива как тези „различен тип хора“ станаха заплени от Господ и Неговата кауза и ни показва как всеки Божий слуга може да мине по техните стъпки.

1. Ездра беше Божий човек, който съживи целия си народ.

Писанието казва, че Ездра беше човек под Божията ръка. Той свидетелства: „Така, понеже ръката на Господа моя Бог беше над мене за добро, аз се ободрих“ (Ездра 7:28). С други думи, Бог протегна ръката Си, обгърна Ездра и го превърна в друг човек.

Защо Бог би направил това точно с Ездра? Имаше стотици книжници в Израел по онова време. Всички те имаха същото призвание да учат и разясняват Божието Слово на хората. Какво отдели Ездра от останалите? Какво накара Господ да сложи ръката Си върху този човек и да го направи ръководител на повече от 50 000 души за възстановяването на разрушения град Ерусалим?

Писанието ни дава отговор: „Защото Ездра бе утвърдил сърцето си да изучава Господния закон и да го изпълнява“ (Ездра 7:10). Толкова е просто: Ездра взе съзнателно решение. Той беше твърдо решен преди всичко да търси Божието Слово и да му се покорява, и не се отклони от това решение. Той си каза: „Ще бъда ученик на Словото. Ще действам според всичко, което прочитам в него“.

Ездра не беше имал никаква свръхестествена опитност, която да му даде любов към Писанията. Той не беше задвижен една нощ от Божия Дух и не му беше казано: „Ти ще ръководиш 50 000 души, които ще се покаят и ще извършат Моята работа. За да го направиш, ще ти е нужна сила, кураж, чистота и духовна власт, но това идва единствено от познаването и покорството на моето Слово. Така че, за да изпълниш плана Ми за теб, аз ще ти дам любов към Писанията. Утре ще се събудиш с все по-увеличаващ се глад за изучаване и покорство към Словото Ми“.

Нещата въобще не се случиха така. Далеч преди Бог да сложи ръката Си върху Ездра, Той беше усърден в изследването на Писанията. Той беше позволил Словото да го изпита, да го измие и очисти от всяка нечистота на тялото и духа. В резултат на това, Бог видя в Ездра човек, погълнат от Неговото Слово. Ездра жадуваше за Писанието и му се наслаждаваше. Накратко, Той позволи на Словото да подготви сърцето му за всяко дело, което Бог беше избрал за него. Ето защо Господ сложи ръката Си върху Ездра и го помаза.

Да, Божието помазание е свръхестествено, но Той поставя ръката Си само върху тези, които са изцяло отдадени на познаване и покорство на Неговото Слово. Оттам започва цялото помазание. Никой не може да очаква Божието докосване в живота си без страст за Писанието.

Подобно на Ездра, Давид беше „различен тип човек“, който промени хода на историята на своя народ. Подобно на Ездра, Давид насити своето сърце с Божието Слово. Той написа Псалм 119, който съдържа 176 стиха, почти всеки един от които възхвалява славата на Божието Слово: „В сърцето си опазих Твоето слово, за да не ти съгрешавам .... В повеленията Ти ще се наслаждавам; не ще забравя Твоето слово .... Колко обичам аз Твоя закон! Цял ден се поучавам в него .... Твоето слово е светилник на нозете ми, и виделина на пътеката ми .... Твоето слово е добре пречистено, затова слугата Ти го обича“ (119:11, 16,97,105,140).

Освен това, Ездра утвърди сърцето си да пости и да се моли.

„Тогава прогласих пост там... за да се смирим пред нашия Бог, и да просим от Него добър път за нас, за чадата ни, и за всичкия ни имот“ (Ездра 8:21).

В този момент Ездра беше водач на множеството по пътя им обратно към Ерусалим. Пътуването щеше да бъде опасно, пълно с разбойници, крадци и убийци. Затова царят на Персия предложи да изпрати войска с тях. Ездра не прие това предложение, а вместо това свидетелства на царя: „Ръката на нашия Бог е за добро над всички, които Го търсят, а силата Му и гневът Му са против всички, които Го оставят“ (8:22).

Отговорът на Ездра ни казва няколко неща за мисленето на „различния тип човек“. Първо, Ездра потвърждава отново, че Божията ръка не е само върху определена малка група от хора. Господ докосва всички онези, които са решени да Го търсят: „Ръката на нашия Бог е за добро върху всички, които Го търсят“ (курсивът е мой).

Второ, Ездра каза на царя: „(Божият) гняв е против всички, които го изоставят“. Всъщност казваше: „Благодаря за Вашата оферта, царю, но ние служим на един могъщ Бог. Той може да ни пази във всеки аспект на работата, която ни е призовал да извършим“. Ездра почувства това толкова силно, че Писанието казва, че изпитваше „срам да поиска от царя войници и конници, за да ни помогнат против неприятели по пътя“ (8:22).

Най-накрая, Ездра призова хората да постят. Това означава, че не им казваше само да приемат Божиите обещания чрез вяра: „Ние трябва да стоим на Божието Слово, че Той ще ни защити. Междувременно, нека продължим напред“.

Не, според Ездра, имаше още нещо, което трябваше да се направи. Той казваше: „Да, ние вярваме в Божието Слово към нас, но сега трябва да постим и да се молим, докато не видим то да се сбъдне. Няма да направим и крачка напред преди това да се случи“. Писанието казва: „Постихме, прочее, и молихме се на нашия Бог за това, и Той ни послуша .... и ръката на нашия Бог бе над нас за добро, та ни избави от неприятелска ръка и от причакващи по пътя“ (8:23,31).

Същото това качество на характера може да бъде открито навсякъде в Стария Завет. Мойсей, Исус Навин, старейшини и пророци, всички те постиха и се молиха. Те не просто приеха Божието Слово чрез вяра - те действаха според него чрез вяра. А това означаваше не просто да вървят напред както и да е, а първо постеха и се молеха в пълно доверие, че ще видят Божието Слово да се изпълни.

Същият този библейски модел е предназначен за нас днес. Армията на спасението бе основана от генерал Буут чрез молитвен пост. По същия начин чрез молитва и пост преди повече от четиридесет години се роди нашето служение Тийн Челиндж. Същото е вярно и за безброй други служения, които процъфтяват и до ден днешен. Господ призовава към пост и молитва всеки, който е поставил сърцето си в Божието дело.

В допълнение към изучаване на Божието Слово и молитвен пост, трябва да има и очистване от Неговото Слово.

Ездра и хората от неговия тип плачеха и се радваха под Божията ръка. Но как тези посветени хора стигнаха до това състояние, че да чувстват Божието разбито сърце за греховете на своето поколение?

Отговорът откриваме в служението на Ездра. След като пристигнаха в Ерусалим, той беше използван от Бог да осъществи едно цялостно, широкомащабно покаяние. „И Ездра благослови Господа великия Бог. И всичките люде отговориха: ‘Амин, амин!’, като издигнаха ръцете си“ (Неемия 8:6).

След това Ездра им прочете Божието Слово. И „всичките люде плачеха като чуха думите на закона“ (8:9). Веднага след като хората се покаяха, Ездра ги призова да се зарадват. „Рекоха на всичките люде: ... не тъжете, нито плачете ... и не скърбете, защото да се радвате, в Господа, е вашата сила“ (8:9-10). Така че „всичките отидоха да ядат и да пият, да изпратят дялове, и да направят голямо увеселение, защото бяха разбрали думите, които им се известиха“ (8:12).

Питам ви, защо имаше радост? Защото един човек вече беше поел тежестта да сподели скръбта на Божието сърце за греха на хората. Ездра вече знаеше за техните престъпления, как те се бяха смесвали с езичниците и толерирали техните мерзости. Как реагира Ездра на това?

„И като чух това нещо, раздрах дрехата си и мантията си, скубах космите от главата си и от брадата си, и седях смутен. ... С раздраната си дреха и мантия преклоних колене, и като прострях ръцете си към Господа моя Бог, рекох: ‘Боже мой, срамувам се и червя се да

подигна лицето си към Тебе, Боже мой; защото нашите беззакония превишиха главите ни, и престъпленията ни пораснаха до небесата .... поради него не можем да се изправим пред Тебе” (Ездра 9:3,5-6,15).

Ездра беше разтърсен до мозъка на костите си, след като видя дълбочините на греха на своя народ. Но как разбра колко дълбоко са наранили Божието сърце? Ездра много добре разбираше Божия гняв. Божието Слово беше като чук за душата му, чийто удари го караха да вика: „Срам ме е, би трябвало да се изчервявам пред Теб поради нашите грехове”. Никой не може да преживее съкрушеността, която Ездра имаше, докато не бъде ударен с чука на Словото.

Същото важи и за всеки, който обича Исус днес. Ако сме потопени в Неговото Слово, ние лично познаваме ефекта от чука му. Той удря и чупи всяка скала на гордост и зараза в нас. Накрая сърцата ни биват съкрушени от това как грехът ни Го е наранил. „Не е ли словото Ми... като чук, който строшава скалата?” (Еремия 23:29). След това идва истинската радост.

2. Еремия казва да включим сърцето си в търсенето на Господа (Еремия 30:21).

Виждаме как същите тези библейски принципи действат в живота на Еремия. Той също реши в сърцето си да търси Господа, и Божието Слово дойде към него. Отново и отново четем за пророка: „Господното слово дойде към Еремия”.

Много коментатори го наричат плачещия пророк, което е истина. Но също така, той ни донесе и най-щастливото и достойно за похвала евангелие в Стария Завет. Все пак той предсказа идването на Новозаветната слава: „И ще направя с тях вечен завет, че няма да се отвърна тях от да ги диря, за да им правя добро” (Еремия 32:40). „Още ще наситя душата на свещениците с тлъсто; и людете Ми ще се наситят с Моите блага, казва Господ” (31:14). „Ще ги очистя от всичкото беззаконие” (33:8).

Е, това са добри вести - Новия завет е пълен с милост, благодат, радост, мир и добрина. Но, разбирате ли, зад всяка една от думите на Еремия стои лична история, която включва съкрушеност много над човешките възможности.

Еремия написа: „Чреслата ми! Чреслата ми! Боли ме в дълбочините на сърцето ми; Сърцето ми се смущава в мене; не мога да мълча, защото си чула, душе моя, тръбен глас, тревога за бой” (4:19). „О да би била главата ми вода, очите ми извор на сълзи, та да плача денем и нощем за убитите на дъщерята на людете ми!” (9:1).

Еремия плачеше със свети сълзи, които не бяха негови. Всъщност, пророкът чу Бог да говори от Собственото си плачещо, разбито сърце. Първо, Господ предупреди Еремия, че ще изпрати наказание за Израел: „За планините ще подема плач и ридание, за пасбищата на степите жалеене” (9:10). Гръцката дума за „жалеене” тук означава ридание. Самият Бог ридаеше заради наказанието, което щеше да сполети Неговия народ.

Когато Еремия чу това, той сподели тежестта на Божието ридание за народа Му. И аз познавам благочестиви вярващи, които са поели тази тежест. Сестра Басилея Шлинк, основател на Евангелското лутеранско сестринство на Дева Мария в Германия, е един посветен слуга на Христос. Тъй като се сприятелихме през годините, аз можах да видя, че тази посветена жена очевидно познаваше от първа ръка товара на Божието сърце.

Често когато посещавах центъра на служението на сестрите, аз отивах в параклиса и ги намирах да плачат. Те ридаеха за много неща, включително и за участието на държавата им в Хитлеровото избиване на евреите. Плачеха с часове за такива престъпления. Първоначално не можех да разбера защо вярващи биха избрали да плачат в продължение на няколко часа. След това започнах да уча от сестра Басилея дълбочината на болката, която Бог изпитва за нашите грехове. Много от нейни писания са един трогателен израз на това.

Самият аз също почувствах част от този товар на Господа по време на една скорошна проповедническа обиколка из Британските острови. Докато говорех за греховното състояние на църквата, един репортер ме попита: „Няма ли да кажете нещо добро за религията?“

Въпросът му ме накара да се замисля за ужасното състояние на толкова много млади хора там. Те живееха на улицата, ходеха на пьянски гуляи и се дрогираха до безсъзнание. Междувременно Английската църква „де-освещаваше“ църква след църква - т.е. затваряше вратите на домове за поклонение, които са били отворени в продължение на векове.

Когато говорих в Уестминстър Чапъл, църквата на великия проповедник Е. Стейнли Джонс, младежите бяха претъпкали балконите. Те бяха гладни да чуят нещо, каквото и да е, което да говори за надежда в Бога. Когато накрая отправих покана за покаяние, те се стекоха в стаите за молитва, плачейки и скърбейки за своя съкрушен, безнадежден живот. Едно осемнадесетгодишно момиче стоеше с безжизнен поглед в редицата за молитва. Тя ми каза: „Г-н Уилкерсън, аз не мога да плача. Църквата отне вярата ми и сега не чувствам нищо“.

Всред тази обстановка и много други като нея, аз бях съкрушен повече отколкото само моето сърце можеше да бъде. Това беше плача на Божието сърце, което ми казваше: „Дейвид, ако някога съм имал нужда от пророци, които да скърбят за дома Ми, това е тук и сега“.

И така, какво се случва, когато споделяме Божия товар? В замяна, Господ споделя с нас Собствения Си ум и мисли. Еремия свидетелства за това. На Него Му беше дадена способността да разбере времената, в които живее и да види какво ще се случи. „Защото Господ на Силите, Който те е насадил, изрече зло против тебе... Но Господ ми откри това, та го познах; и тогава Ти ми показва делата им“ (Еремия 11:17-18).

На всеки съкрушен, потопен в Словото светия ще бъде дадено разпознаващо усещане за времената. В действителност, много хора в църквата не бяха изненадани от атаките на 11 септември 2001 година. В продължение на месеци преди бедствието, църква Таймс Скуеър провеждаше ходатайствени служби, където избухваше плач, без да знаем откъде ще дойде наказанието. Но бяхме наясно, че то идва. Също така, аз вярвам, че всеки благочестив служител, който познава плачещото сърце на Бог, също така има и усещане за предстоящото наказание.

3. Данаил беше различен тип човек, който обърна лицето си към Господа.

Данаил също беше „различен тип човек“, който говори за това да си съкрушен: „Тогавата обърнах лицето си към Господа Бога, за да отправя към Него молитва и молби с пост, вретиче и пепел. Когато се помолих на Господа моя Бог и се изповядах“ (Данаил 9:3-4). В замяна Данаил можеше да разпознае времето, защото познаваше Божието сърце. „Аз, Данаил, разбрах от свещените книги числото на годините, за които дойде Господното слово към пророк Еремия“ (Данаил 9:2). Освен това, Данаил беше този, който изтълкува видението за камъка, който слиза от планината, за да смаже всички царства на света.

Как Данаил стигна до тази съкрушеност, знание и проникателност? Той започна с изучаване на Божието Слово. Данаил се остави Писанието напълно да го завладее и го цитираше често и дълго, защото го беше скрил в сърцето си: „Както е писано в Моисеевия закон ...“ (9:13).

В 10-та глава, на благочестивия пророк беше дадено видение за Христос. „Като подигнах очите си видях, и ето един човек облечен в ленени дрехи, чийто кръст бе опасан с чисто уфазко злато... лицето му като изгледа на светкавица, очите му като огнени светила... и гласът на думите му като глас на много народ“ (10:5-6).

С Данаил по време на видението имаше и други мъже, които трябва да са били вярващи. Докато беше в плен, Данаил си беше определил едно правило: да не се сприятелява с нечестиви хора. Вярващите с него обаче не бяха „различен тип хора“ като Данаил. Така че, когато видението дойде, тези мъже избягаха. „Само аз Данаил видях видението; а мъжете, които бяха с мене, не видяха видението; но голям трепет ги нападна, та побягнаха да се скрият“ (10:7).

Божие свято присъствие накара тези мъже да побегнат от страх, и ние знаем, че само в сърца, изпълнени с таен грях може да се роди такъв страх от присъствието на Господа.

Това ме довежда до заключителните думи по темата как да бъдеш „различен тип“ вярващ. Напоследък много разсъждавам за деня, когато всички ще се явим пред Господа на съд. Тогавата ние ще застанем пред Христос – едновременно човек и Бог. Исус ходеше на земята като нас, говореше с други хора и изпитваше всички човешки чувства. И когато всеки един от нас се яви пред Него, веднага ще видим или блясък от задоволство в очите Му или наранен поглед.

Мисля си за думите на Самуил към Саул: „Безумие си сторил ти, гдето не опази повелението, което Господ твоят Бог ти заповяда; защото Господ щеше сега да утвърди царството ти над Израила до века. Но сега царството ти няма да трае; Господ Си потърси човек според сърцето Си“ (1 Царе 13:13-14).

Саул ще бъде там в този ден заедно с всички нас. Чудя се какво ли ще му каже Господ след това. Дали ще бъде нещо от рода на:

„Саул, нека ти покажа какво имах за теб. Ти щеше да бъдеш един нежен баща за Давид, а нацията, която управляваше, щеше да е на колене в смирение пред Мен. Ти щеше да спечелиш уважението на околните народи към Израел и моите хора щяха да се радват на мир като река. Аз щях да ви дам чест и име, което носи самият печат на Бога.”

„Но всичко вече е различно. Ти възпрепятства плановете Ми за теб, защото не прие думите Ми насериозно. Вместо това позволи на ревност, горчивина и непростителност да ти отнемат всичко. Саул, погледни само какво загуби”.

Ужасявам се при мисълта, че Христос може да ми каже: „Дейвид, виж как можеше да бъде. Ето резервоарите с Божиите благословения, които ти пропусна, защото ходеше в гордост. Твоето служение беше сянка на това, което бях планирал. Да, Аз ти простих и те изкупих, но ти живя на ниво далеч под Моите намерения за теб”.

Скъпи светии, в момента живеем във времена на живот и смърт, и трябва да избираме между пътя към духовния живот и послушание, и пътя към духовна смърт и лицемерие. Помислете за думите на Моисей: „Днес викам небето и земята за свидетели против вас, че положих пред вас живота и смъртта, благословието и проклетията; за това, изберете живота, за да живееш, ти и потомството ти” (Второзаконие 30: 19).

Призовавам ви, утвърдете сърцето си днес да търсите Бога с цялото си усърдие и решителност. След това отидете в Неговото слово с все по-нарастваща любов и желание. Молете се и постете да бъдете съкрушени, за да получите Неговото бреме. Накрая, изповядайте и оставете всичко, което пречи на Святия Дух да отвори небесните благословения за вас. Пътят на „различния тип хора” е отворен за всички. Вие ще ходите ли в него?

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2003 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Men of Another Sort](#) / [Различен вид хора](#)